



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 402/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MEKOM UKRAJINA s. r. o., Majakovského 68, office 233, Kyjev, Ukrajina, zastúpenej Mgr. Milanom Kantuľákom, Na pažití 19, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 CoKR 40/2017 z 30. novembra 2017 a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 39/2018 z 10. júla 2018 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MEKOM UKRAJINA s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MEKOM UKRAJINA s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoKR 40/2017 z 30. novembra 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 39/2018 z 10. júla 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti vyplýva:

«Sťažovateľ sa... domáhal vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka. Uznesením Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4K/11/2017-95 zo dňa 28.04.2017... Okresný súd... začal konkurzné konanie voči dlžníkovi.

Uznesením vydaným Okresným súdom... 22.06.2017 konkurzný súd návrh sťažovateľa na vyhlásenie konkurzu uznesením zamietol... Svoje rozhodnutie odôvodnil nesplnením procesnej podmienky aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa.

Voči... rozhodnutiu podal sťažovateľ... odvolanie, a to voči výroku o zamietnutí návrhu a výroku o povinnosti sťažovateľa znášať trovy konania... Sťažovateľ namietal zásadné pochybenia prvoinštančného súdu a okrem iného uviedol, že aktívna vecná legitímácia nie je procesnou podmienkou konania, ale podmienkou úspechu v konaní. Aj v prípade nedostatku procesnej podmienky, súd konanie podľa ust. §161 ods. 2 C.s.p. zastaví, nie návrh zamietá, keď zamietnutie návrhu je meritórnym rozhodnutím súdu, ktorým konanie končí a súd takto nemôže rozhodnúť bez toho aby vec prejednal. Zamietnutie návrhu má formu rozsudku, nie uznesenia.

Krajský súd... uznesenie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že ich náhradu priznal dlžníkovi.

Odvolačný súd v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní uvádza, že sťažovateľ ako veriteľ nepreukázal pohľadávku spôsobom stanoveným kogentnými ustanoveniami ZoKR, a preto nepreukázal ani svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Námietkou sťažovateľa o absencii dôvodov nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie, teda prečo nie je podľa všeobecných súdov aktívne vecne legitímovaný, z akého dôvodu, ako a kedy mal preukázať túto aktívnu vecnú legitímáciu inak, ako vyžadujú príslušné ustanovenia ZoKR, rovnako ako ostatné

námietky sťažovateľa odvolací súd v celosti ignoroval. V závere odôvodnenia Krajský súd v Košiciach poučil sťažovateľa o prípustnosti dovolania.

Sťažovateľ proti uzneseniu odvolacieho súdu podal... dovolanie, riadiac sa poučením odvolacieho súdu... opakovane namietal zmätočnosť prvoinštančného rozhodnutia a uviedol, že priebeh konkurzného konania a rovnako formu rozhodnutí konkurzného súdu upravuje ZoKR. Arbitrárna aplikácia vybraných ustanovení C.s.p., upravujúcich sporové konanie, v konkurznom konaní, má za následok nastolenie bezprávia, kedy už účastník nemôže predvídať ktoré ustanovenia C.s.p. sa uplatnia v konkurznom konaní a ktoré nie.

Najvyšší súd... dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol...

Proti napadnutému rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach už nie je ďalej prípustné odvolanie ako riadny opravný poriadok, a preto sa má za to, že podmienka vyčerpania riadnych opravných prostriedkov je v danom prípade splnená.

V zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR bol v takomto prípade sťažovateľ vzhľadom na princíp subsidiarity uplatňujúci sa v systéme ústavného súdnictva povinný podať dovolanie a tým vyčerpať opravný prostriedok, čím by sa založila právomoc ústavného súdu.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľ podľa poučenia Krajského súdu v Košiciach podal dovolanie, pričom sa riadil logickou úvahou, že pokiaľ je názor všeobecných súdov o prípustnosti rozhodovania podľa vybraných procesných predpisov upravujúcich sporové konanie v konkurznom konaní správny, potom voči takému rozhodnutiu rovnako musí byť prípustné dovolanie, ako voči každému rozhodnutiu v sporovom konaní za splnenia podmienok ust. §419 C.s.p. Dovolanie bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako neprípustné odmietnuté...

Namietaným postupom všeobecných súdov nám bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko daný postup prvoinštančného a rovnako tiež odvolacieho súdu zabránil prejednaniu návrhu sťažovateľa na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka tak, ako toto konanie upravujú ustanovenia §11 a nasl. zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ZoKR).

Podľa názoru sťažovateľa konkurzný súd môže konanie pred vyhlásením konkurzu zastaviť podľa ust. §15 ods. 2, § 19 ods. 1 písm. c), alebo §20 ZoKR, alebo podľa ustanovenia § 196 ZoKR v spojení s ust. §161 ods. 2 C.s.p. v prípade neodstrániteľnej

procesnej podmienky. K takémuto, zákonom predpokladanému postupu nedošlo, keď prvoinštančný súd zamietol návrh z dôvodu nesplnenia procesnej podmienky, aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa. Súd prvej inštancie sa návrhom sťažovateľa, posudzovaním dôvodnosti vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, nezaoberal. Na základe ničím nepodloženom záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa „nepovažoval za potrebné skúmať splnenie hmotnoprávných podmienok na vyhlásenie konkurzu, a teda dokazovanie týkajúce sa platobnej schopnosti dlžníka ďalej nevykonával.“.

Sťažovateľ je názoru, že aktívna vecná legitímácia nie je procesnou podmienkou, ktorú súd skúma *ex offio*, ako uvádzajú všeobecné súdy... nedostatok aktívnej vecnej legitímácie je dôvodom pre rozsudok o zamietnutí žaloby... V konkurznom konaní je aktívne legitimovaným k podaniu návrhu veriteľ, ktorý splní zákonné podmienky ust. §12 ZoKR.

Porušením základného práva sťažovateľa na prístup k súdu vidíme aj v odmietnutí dovolania Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Ak Krajský súd v Košiciach odôvodňuje rozhodnutie Okresného súdu Prešov v konkurznom konaní o zamietnutí návrhu poukazom na subsidiaritu Civilného sporového poriadku, potom, ak súd vydal rozhodnutie nie podľa ZoKR, ale podľa Civilného sporového poriadku, teda rozhodol o zamietnutí návrhu namiesto zastavenia konania, potom voči takémuto uzneseniu je dovolanie prípustné. Obdobne je prípustné voči výrokom o trovách konania, o ktorých všeobecné súdy rozhodovali taktiež podľa Civilného sporového poriadku. Odňatie možnosti preskúmať napadnuté rozhodnutia mimoriadnym opravným prostriedkom považujeme za odňatie práva na prístup k súdu uznesením Najvyššieho súdu... o odmietnutí dovolania...

Máme za to, že postup súdu bol zjavne arbitrárny a zjavne neodôvodnený, pričom arbitrárnosť je potrebné vnímať tak, že ak dlžník označoval pohľadávky sťažovateľa za sporné, šlo by z hľadiska rozhodovania o vyhlásení konkurzu o rozhodovacie akty súdov, ktoré nie sú preskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov rozhodnutia, a to pre úplnú absenciu akéhokoľvek odôvodnenia záverov, ktoré viedli konajúce súdy v prvostupňovom i odvolacom konaní k verdiktom, nakoľko odôvodnenia predmetných uznesení obsahujú len všeobecné konštatovanie o spornosti pohľadávok resp. nedostatku procesnej podmienky, aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa, nie k uvedeniu dôvodu prečo táto procesná podmienka nie je splnená.

Pri posudzovaní sťažovateľom iniciovaného začatia konkurzného konania mali všeobecné sudy ústavnú povinnosť o tejto veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. „Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek ústavných limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového stavu prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02)“.

Z uvedeného sa ďalej odvíja aj povinnosť súdu náležite odôvodniť svoje rozhodnutie v otázke výkladu a posúdenia dôvodov, ktoré ich viedli k stanovisku ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa...

máme... za to, že sťažovateľ mal v zmysle príslušných ustanovení ZoKR a C.s.p. právo, aby sudy rozhodovali podľa procesných ustanovení upravujúcich konkurzné konanie, avšak postupom všeobecných súdov a alternatívne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol tohto práva úplne zbavený.

Podľa sťažovateľa priebeh konkurzného konania upravuje ZoKR, podľa ktorého po začatí konkurzného konania môže súd konanie zastaviť, alebo vyhlásiť konkurz. Všeobecné sudy rozhodujú o zamietnutí návrhu rozsudkom v sporovom konaní, a nie uznesením v konkurznom konaní, ako tomu bolo v tomto prípade. Arbitrárna aplikácia vybraných ustanovení C.s.p. má za následok nepredvídateľnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov v tejto veci...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa MEKOM UKRAJINA s.r.o. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Košiciach, spis. zn. 2CoKR/40/2017 zo dňa 30.11.2017 a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 5 Obdo 39/2018 zo dňa 10.07.2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v plnom rozsahu Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 5 Obdo 39/2018 zo dňa 10.07.2018 a Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, spis. zn. 2CoKR/40/20/7 zo dňa 30.11.20/7 a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi MEKOM UKRAJINA s.r.o. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani

právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu a v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: *„Podľa ustanovenia § 419 C. s. p. dovolanie je možné podať proti rozhodnutiu odvolacieho súdu iba vtedy, ak zákon použítie tohto mimoriadneho opravného prostriedku pripúšťa. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam.*

14. Dovolanie navrhovateľa bolo podané v konkurznom konaní vedenom podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v ustanovení § 196 zakotvil primerané použitie ustanovení Civilného sporového poriadku. Na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konania a konanie o oddlžení sa tak primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak ZoKR neustanovuje inak. Primerané použitie všeobecného procesného predpisu znamená, že tam, kde zákon o konkurze a reštrukturalizácii ako osobitný predpis určitú procesnú situáciu priamo nerieši a zároveň použitie všeobecného procesného predpisu priamo nevyklučuje, použije sa právna úprava všeobecného procesného predpisu, t. j. Civilného sporového poriadku.

15. Použitie mimoriadnych opravných prostriedkov (dovolanie a ani dovolanie generálneho prokurátora) v konaní vedenom podľa ZoKR, v zmysle ustanovenia § 198 ods. 1 ZoKR nie je prípustné proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona.

Uvedené zákonné ustanovenie vylučuje, aby rozhodnutie vydané v konkurznom konaní, reštrukturalizačnom konaní a v konaní o oddlžení podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii bolo podrobené dovolaciemu prieskumu Najvyšším súdom Slovenskej republiky v prípade podania dovolania, alebo dovolania generálneho prokurátora.

16. Nakoľko ZoKR ako osobitný predpis vylučuje prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v konkurznom konaní, nemôže sa účastník konkurzného konania, domáhať prípustnosti dovolania podľa ustanovení § 419 a nasl. Civilného sporového poriadku upravujúcich dovolanie (rovnako rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v uzneseniach z 29. marca 2017, sp. zn. 2Obdo/2/2010, z 13. októbra 2010, sp. zn. 5Obdo/57/2011, z 30. novembra 2011, sp. zn. 3Obdo/76/2016, sp. zn. 4Obdo/32/2017, z 31. decembra 2017, sp. zn. 3Obdo/53/2017 z 30. októbra 2017).

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa smeruje proti rozhodnutiu vydanému v konkurznom konaní, a preto v zmysle ustanovenia § 198 ods. 1 ZoKR je neprípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie navrhovateľa odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. d C. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.“

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť ako procesne neprípustné, pričom sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľky.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Najvyšší súd vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, prečo považuje dovolanie podané sťažovateľkou za procesne neprípustné, pričom argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu namietané porušenie jej označených práv ústavný súd vyhodnotil ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv.

Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ňou podaného dovolania nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv.

Ústavný súd nad rámec uvedeného konštatuje, že najvyšší súd rozhodol v súlade so sťažovateľku prezentovaným názorom obsiahnutým v sťažnosti, podľa ktorého mala v zmysle „... príslušných ustanovení ZoKR a C.s.p. právo, aby súdy rozhodovali podľa procesných ustanovení upravujúcich konkurzné konanie...“.

Ústavný súd zároveň poukazuje na obsah dovolania sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu, v ktorom uvádza: „*Pochybenie v doterajšom konaní vidí dovolateľ v rozhodnutí mimo ZoKR podľa názoru odvolacieho súdu meritórnym rozhodnutím o zamietnutí návrhu podľa C.s.p. formou uznesenia.*“

Pokiaľ teda sťažovateľka tvrdí, že došlo k porušeniu jej práv, pretože pri rozhodovaní o jej veci mali všeobecné súdy rozhodovať podľa ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze“), nemôže zároveň namietat' porušenie svojich práv, keďže najvyšší súd postupoval v súlade s ňou prezentovaným názorom a na jej vec aplikoval ustanovenie § 198 zákona o konkurze a dovolanie odmietol ako neprípustné. Sťažovateľka teda napriek tomu, že dovolanie podala, svojou argumentáciou v dovolaní a tiež aj v sťažnosti založenej na tvrdení, že jej vec mala byť posudzovaná podľa ustanovení zákona o konkurze, procesnú prípustnosť dovolania sama vylúčila.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu bola povinná podať dovolanie, a tým vyčerpať opravný prostriedok, čím by sa založila právomoc ústavného súdu. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že argument sťažovateľky o povinnosti podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie nemožno považovať za správny. Ústavný súd síce opakovane judikoval, ako to uvádza sťažovateľka, že dovolanie je účinným prostriedkom nápravy. Je však nutné zdôrazniť, že ústavný súd taktiež opakovane vo svojej judikatúre uvádza, že z uvedeného pravidla platia výnimky, a to v prípadoch, keď podanie dovolania konkrétne okolnosti posudzovanej veci zjavne vylučujú (m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010). Ide predovšetkým o také prípady, pri ktorých sťažovateľ v zmysle platnej právnej úpravy (zjavne) nedisponuje oprávnením podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorým podľa jeho tvrdenia mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, t. j. ak je dovolanie v konkrétnom prípade zjavne neprípustné. V takýchto prípadoch lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začne plynúť odo dňa

nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktoré predchádzalo podaniu neprípustného dovolania (IV. ÚS 553/2012).

Ako je zrejmé z uvedeného odôvodnenia vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľkiných práv uznesením najvyššieho súdu, dovolanie vo veci sťažovateľky bolo odmietnuté ako procesne neprípustné v súlade s § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu vydanému v konkurznom konaní, pričom prípustnosť takéhoto dovolania je v zmysle § 198 ods. 1 zákona o konkurze vylúčená.

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež uvádza, že nemôže akceptovať argumentáciu sťažovateľky o tom, že dovolanie podala podľa poučenia krajského súdu v napadnutom uznesení. Krajský súd v poučení uviedol: „*Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.)*.“ Takto formulované poučenie nie je možné v žiadnom prípade vykladať tak, že proti napadnutému uzneseniu je dovolanie prípustné.

Vo veci sťažovateľky tak začala dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu plynúť nadobudnutím právoplatnosti uznesenia krajského súdu 2. februára 2018 a uplynula 2. apríla 2018. Keďže sťažnosť bola sťažovateľkou podaná na poštovú prepravu 2. novembra 2018, je zrejmé, že lehota na podanie sťažnosti dodržaná nebola.

Vzhľadom na uvedené odmietol ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018